

get mere nedtrykkende, som vi maatte indse, at disse Mennesker kun sjældent var strandede ved ulykkelige Tilfældigheder, men at deres Skæbne var selvforskyldt. Og dog — hele det menneskelige Samfunds Medskyld i disse Tilstande paatrængte sig mere og mere min Tanke. Det blev mig som mange af de andre Medarbejdere — deriblandt ogsaa Emmeline Pethick, nu den bekendte Stemmeretsforkæmper Mrs. Pethick-Lawrence — umuligt at blive ved Arbejdet efter at være naaet til denne Erkendelse, thi det var og blev dog mere eller mindre Velgørenhed. Ganske vist var der Lejlighed til i nogen Grad gennem Kvinde-Arbejder-Klubberne og Børneforsorgen ogsaa at virke positivt hjælpende til at nogle Unge kunde træde bedre væbnet ud i Livet. Vi indsaa imidlertid mere og mere, at vort Arbejde maatte udføres paa ganske andre Steder for at skaffe disse Mennesker mere Lys og Luft. Jeg erkendte dengang de dybestliggende Grunde, der taler til Gunst for Kvindestemmeret. Hint grundige Indblik i de dunkle Sider af Menneskelivet har ogsaa stillet mine Førdringer til politisk Ligeberettigelse paa en ganske anden Grund, idet jeg indsaa, at Kvindens Kraft er lige saa nødvendig som Mandens for at hjælpe *alle* Individuer i Menneskeslægten til en menneskeværdig Tilværelse.

En storladen Velgørenhed er ganske vist endnu en uundværlig Faktor i Livet, men den kan ikke tilfredsstille enhver Natur. Jeg ønskede ved praktisk, positivt Arbejde at virke med til Opbygningen af nyt Liv, og jeg vilde studere Nationaløkonomi for at dygtiggøre mig dertil. Som første Skridt i denne Retning tog jeg Adgangseksamen til Londons Universitet, en Eksamen, som under de daværende Forhold vilde have muliggjort videre Studier i Tyskland. Mit Ægteskab gjorde imidlertid Ende paa disse Planer.

Jeg troede dengang, at mine Læreaar var til Ende. Jeg tog fejl. Ikke blot kan Ægteskab og Moderskab bringe os de

rigeste og skønneste Læreaar, som Livet har at byde. Som min Mands Sekretær har jeg en stedse stigende Andel i hans Arbejde, og som et stort Gode betragter jeg den Indsigt, jeg derigennem har opnaaet i Politikens Væsen, Forstaaelsen af den oprigtige Politikers alvorlige Arbejde og tunge Ansvar.

Jeg kunde nu tro, at jeg havde udfyldt mit Liv fuldt ud. Da tog Livet mig i en ny betydningsfuld Lære, i hvilken jeg næsten mod min Vilje droges ind — nemlig Medarbejdet i den moderne Kvindebevægelse. Her er ikke Plads til at udtale, hvad dette Arbejde har betydet for mig. Enhver Kvinde, der staar i denne Bevægelse har erfaret det samme. Arbejdet bringer her den Arbejdende rig Løn, selv om ogsaa Resultaterne ofte synes smaa. Med særlig Glæde arbejder jeg ved Børnemønsters-Hjælpen, ved »Mutterschutz« og i første Linje for Kvinde-Stemmeret. For det her i Würtemberg endnu i første Linje vigtigste Arbejde, at overbevise den enkelte, synes mit Liv at have forberedt mig godt.

Naar jeg overser mit Liv i Sammenhæng, synes det mig, at »Læreaarene« vil vare lige saa længe som Livet. Alt hvad jeg yder er kun Elevarbejde i Livets Skole. Jeg føler med dyb Taknemlighed, at den store Bevægelse, som vi alle tjener, sammenfatter disse Arbejder til et Hele og derigennem giver dem Værdi.

Fra Norge.

Den første Kvinde i Norges storting.

Vi har atter oplevet et historisk øieblik!

Den første kvinde, fr. Anna Rogstad, tog idag sæde i stortinget, som suppleant for en av Kristianias repræsentanter.

Hun blev ønsket velkommen av præsident Halvorsen, som da tinget var sat, udtalte følgende:

Ærede repræsentanter!